

- 2) Ważności art. 4a ust. 4 dyrektywy 1999/32, zmienionej dyrektywą 2005/33, nie można badać w świetle ogólnej zasady prawa międzynarodowego *pacta sunt servanda* ani zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy TUE, ze względu na to, że ten przepis wspomnianej dyrektywy może prowadzić do naruszenia załącznika VI do międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, sporządzonej w Londynie w dniu 2 listopada 1973 r., uzupełnionej protokołem z dnia 17 lutego 1978 r., i zmuszać tym samym państwa członkowskie będące stronami protokołu z 1997 r. wprowadzającego zmiany do międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, zmodyfikowanej protokołem z 1978 r. dotyczącym tej konwencji, podpisanego w Londynie dnia 26 września 1997 r., do uchybiania zobowiązaniom ciążącym na nich względem innych stron tego protokołu.
- 3) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do wypowiedzania się w kwestii, jaki jest wpływ wspomnianego załącznika VI na zakres art. 4a ust. 4 dyrektywy 1999/32, zmienionej dyrektywą 2005/33.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Leidseplein Beheer BV, H.J.M. de Vries przeciwko Red Bull GmbH, Red Bull Nederland BV

(Sprawa C-65/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Prawa przyznane przez znak towarowy — Znak towarowy cieszący się renomą — Ochrona rozszerzona na towary lub usługi, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy — Używanie przez osobę trzecią, bez uzasadnionej przyczyny, oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku cieszącego się renomą — Pojęcie uzasadnionej przyczyny)

(2014/C 93/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Leidseplein Beheer BV, H.J.M. de Vries

Druga strona postępowania: Red Bull GmbH, Red Bull Nederland BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu

zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Prawa przyznawane przez znak towarowy — Znak cieszący się renomą — Ochrona rozszerzona na towary lub usługi, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy — Używanie przez osobę trzecią, bez uzasadnionej przyczyny, oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku cieszącego się renomą, pozwalające na czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy znaku bądź działające na ich szkodę — Pojęcie uzasadnionej przyczyny

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że w związku z uzasadnioną przyczyną w rozumieniu tego przepisu właściciel cieszącego się renomą znaku towarowego może zostać zobowiązany do tolerowania używania przez osobę trzecią oznaczenia podobnego do tego znaku towarowego dla towaru identycznego z tym, dla którego ten znak towarowy został zarejestrowany, gdy ujawnione zostało, że oznaczenie to było używane przed dokonaniem zgłoszenia danego znaku towarowego do rejestracji i że używanie dla identycznego towaru następuje w dobrej wierze. W celu dokonania oceny, czy warunki te są spełnione na sądzie krajowym spoczywa obowiązek uwzględnienia w szczególności następujących elementów:

- zakorzenienia i renomy tego oznaczenia z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców,
- stopnia podobieństwa towarów i usług, dla których oznaczenie to było pierwotnie używane, i towaru, dla którego ten znak towarowy został zarejestrowany, oraz
- wymiaru ekonomicznego i handlowego używania dla tego towaru oznaczenia podobnego do tego znaku towarowego.

(¹) Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 lutego 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-152/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Dyrektywa 2001/14/WE — Rozwój kolei w Unii — Pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej — Artykuł 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 — Możliwość pobierania podwyżek opłat — Koszt, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami)

(2014/C 93/06)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Vasileva i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)